

Že se je pripravljaj Gašpar, da pritisne in izproži zagozdo. Nenadni „kav, kav“ tik nad glavo pa mu je za trenutek obrnil pozornost drugam — toda le za trenutek.

Pa tudi gada je prebudil nenadni vrišč. Prestrašen je dvignil glavo in še bolj prestrašen zapazil in spoznal položaj svoj. To se je zopet motal klopčič na skali — toda le za trenutek. Baš tedaj, ko se je bila razmotala dobra polovica klobase, ko je bilo videti, da jo unese starina tudi danes srečno kakor vselej, ko je menil nesrečnež, da je varen, rešen: baš tedaj ga je zgrabil precep in ga s kruto močjo pritisnil na skalo.

Tri dni je imel zaprtega Posavčev Gašpar med oknom v steklenici. Lep plen je bil to, in na skrivnem in očito se ga je veselil stari Gašpar. Parkrat se je baje med tem

časom razkoračil pred oknom, vpri se z rokami ob polico, vpri brado v pest in tako dolgo in z živim, lokavim pogledom opazoval jetnika. Z veseljem in ponosom ga je kazal radovednim gledavcem, ki so ga hodili občudovat.

Gada pa je minula v sužnosti še tista živahnost, katero je imel sicer v prostosti. Z mrklím očesom je bulil v te tope in zijave obraze in udano prenašal krivice, ki so mu jih delali hudobni ljudje, dolžeč ga vsakovrstnih pregreh ne gledé na to, ali jih je v svojem mirnem življenju kdaj storil ali ne.

Tudi jaz sem ga videl. Čutil sem ob tej priliki ž njim in bral v žalostnem in obupanem pogledu njegovem nemo svarilo: Čujte, da ne padete v izkušnjava!

Kdo bi mislil?

Semtertje po gozdu hodi
mlada žena — mlada vdova,
in pobira suhe veje
in naklada jih na srobot
z zadovoljnim šepetanjem:
„Oj kako si dober, veter,
ki drevesom treseš glave,
da lasje jim — sive veje —
padajo na tla pred mano.
Oj, kako si dober, veter,
boljši ko vsi moji znanci . . .“

Butaro je povezala,
prislonila jo na deblo.
Ali težko, težko breme
kdo na glavo ji zadene?

Isti čas je stopil prednjo
mož s široko, sivo brado;
zibal puško je na rami,
ko bi dramil njeno silo . . .
A na prsih mu je svetil

znak pravice — nepoznane;
kakor z gore hudournik
z usten tekel mu je govor:
„Čakaj, čakaj! — Jaz na glavo
butaro ti denem drugo . . .
Pasja vera! Pridno hodiš
k pridigam mi vse nedelje:
pa si vendar pozabila
na zapoved sedmo božjo!
In ta svét je — le pomisli! —
tje do ceste ves županov.“
„Odpustite! Oh, saj veste:
ne bi bilk si brala tica,
da spleteno najde gnezdo. —
Pri ognjišču sem slonela . . .
krog ognjišča so otroci
stikali po praznih loncih
in prosili in ihteli:
„Mamica, glej, pri sosedu
dim vali se že nad streho;
ti še iskre nimaš v peči.
Mamica, kaj bo s kosilcem?“

Težko zrla sem to bedo.
Tje k sosedi sem stopila,
izprosila mrvo moke.
A drva sem . . . Odpustite!
Veter dal mi jih je z drevja.“

A zaman so tekle solze —
Stopala sta proti vasi,
ona v strahu, on z veseljem.

To župan je gledal, gledal,
kaj mu hoče ta dvojica.
Vse je slišal, vse natanko;
logarja za vestno službo
s čudnim hvalil je nasmehom:
„Kdo bi mislil, kdo bi mislil?
Logar, ti si dober lovec!
Pa še bolj bi se postavil,
veš, na jedni rami s puško
in na drugi rami z zajcem!
Ali ženka . . . tako ženka . . .
sam doma jo kolneš včasih —“

Silvin Sardenko.